

vení, z něhož by bylo lze usuzovati, že by zákonodárce při úpravě § 5, odst. 4 a 5 l. c. nebyl býval pomýšlel také na trestné činy, a nelze to také vyčísti z důvodové zprávy (tisk čís. 2784, str. 25, 26). § 16, odst. 6 uvedeného zákona se obírá ovšem přímo otázkou promlčení odpovědnosti obecních funkcionářů a předpisuje, že stanovená tam kratší doba promlčecí se nevztahuje na případ trestného činu, avšak právě okolnost, že na tuto výjimku zvláště bylo pomýšleno, ukazuje k tomu, že všeobecná ustanovení uvedeného zákona o postupu při uplatňování nároku na náhradu škody proti obecním funkcionářům se vztahují také případy trestných činů (srov. také rozh. čís. 10485 Sb. n. s.), neboť jinak by této zmínky v § 16, odst. 6 vůbec nebylo bývalo třeba. Poukaz k § 268 c. ř. s. nedopadá, poněvadž nejde tu o vázanost civilního soudu odsuzujícím výrokem soudu trestního, nýbrž o úpravu řízení při řešení otázky povinnosti k náhradě škody. Došlo-li by k rozporu odsuzujícím výrokem soudu trestního a výrokem správního úřadu dohlédacího, byl by ovšem soud civilní vázán výrokem správního úřadu, poněvadž bylo by míti za to, že tato otázka byla upravena speciálním zákonem pozdějším odlišně od pravidla § 268 c. ř. s. (§ 9 obč. zák.). Nesprávný jest také názor, že první soud za předpokladu, že jeho právní názor by byl správný, měl žalobu zamítnouti jako předčasnou, nikoli ji odmítnouti pro tentokráte. Podle stálé judikatury nejvyššího soudu (srov. na příklad rozh. čís. 6706 a 4797 Sb. n. s.) jest v případech vymáhání škody, již utrpěla obec nesprávným vedením finančního hospodářství, pořad práva vyloučen, dokud dohlédací úřad nerozhodl pravoplatně o povinnosti dotčeného obecního funkcionáře k náhradě škody, a nelze ani soudní řízení až do rozhodnutí správního úřadu přerušiti (Sb. n. s. čís. 6331). Správně proto první soud žalobu pro tentokráte odmítl.

Čís. 15678.

Pořad práva, je-li žalován řidič vojenského letadla na náhradu škody přivoděnou hrubou nedbalostí, pro kterou byl vojenským soudem odsouzen podle § 702 voj. trest. zák.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1936, R I 1400/36.)

Žalobce se domáhá náhrady škody, která prý mu byla způsobena žalovaným jako řidičem vojenského letadla hrubou nedbalostí, pro kterou byl žalovaný vojenským soudem odsouzen podle § 702 voj. trest. zák. (srážka vojenského letadla s povozem patřícím žalobci). Prvý soud vyhověv námitce nepřípustnosti pořadu práva žalobu odmítl. Rekursní soud této námitce nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejde tu o škodu, která byla způsobena služebním výkonem žalovaného, nýbrž o škodu, kterou žalovaný při takovém výkonu způsobil trestným činem, takže nárok na náhradu škody, opřený o tyto právní

skutečnosti, je občanskou věcí podle § 1 j. n. a patří na pořad práva. Otázku, zda uplatněný nárok žalobci přísluší se zřetelem k předpisům §§ 29 a 35 zákona o letectví ze dne 8. července 1925 čis. 172 Sb. z. a n., jichž se strany dovolávají, nelze řešiti v tomto období rozepře.

Čís. 15679.

Stát jako nositel železničního úrazového zaopatření může s tím, jemuž zadal práce, smluvně sjednati jen závazek, který by obsahově odpovídal předpisu § 47 úr. zák.; pokud byly ujednány závazky přesahující míru závazků uložených osobám v § 47 úr. zák., jest ujednání takové neplatné.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1936, Rv I 2077/34.)

Žalující stát (železniční správa) zadal žalovanému výrobu lánaného kamene v státním lomu v Z. Dozorcem nad lámáním kamene pověřil žalovaný Ing. Františka S-a. Podle žalobního přednesu se žalovaný při tom zavázal, že ručí svým jměním za případné úrazy cizích osob i svého pracovního personálu v provozu lomu, pokud nebyly zaviněny orgány dráhy. Zároveň bylo stanoveno, že se v pochybných případech má za to, že vina spočívá na žalovaném nebo na jeho personálu, a že žalovaný musí zastupovati podobné úrazy proti úřadům a převzítí od dráhy všechny žalobní závazky i nároky na odškodnění proti poškozeným nebo jejich příslušníkům. Dne 9. února 1926 rozdál Ing. František S. před odstřelováním střelmistrům 8 zápalek. Signály trubkou dal František M. rychle za sebou a jen osmkrát. Ve skutečnosti však mělo býti oznámeno 9 ran, ježto byla vystřelena 1 rána tak zvaná »režijní« dělníkem a ne střelmistry. Ing. František S. nevyčkal, až všechny tyto rány vyjdou, aby dal pak odtroubiti, že je střelba skončena, nýbrž odešel ještě před skončením střelby. Střelmistr Jan K. vida, že Ing. S. odchází, měl za to, že všechny rány jsou již vypáleny, a proto vyběhnuv z lesa, kde byl skryt, šel k obědu. Na cestě po skále přišel k ráně, která v tom vyšla a způsobila mu těžké poranění. Ing. František S. byl pro toto opominutí odsouzen pro přestupek podle § 335 tr. zák. Zraněný Jan K., jenž při této nehodě byl těžce zraněn, byl členem nemocenské pokladny čs. státních drah a byl pojat do úrazového zaopatření železničních zaměstnanců. Léčen byl po celý nemocenský rok a výlohy s tím spojené dosáhly částky 7.351 Kč. Na tuto částku byla dána nemocenské pokladně nositelem úrazového zaopatření podle § 65 zák. čis. 33 ř. z. z roku 1888 náhrada ve výši úrazového léčebného důchodu 5.042 Kč 24 h, takže škoda nemocenské pojišťovny činí 2.308 Kč 76 h. Léčebný důchod úrazový za další dobu činil celkem 5.024 Kč 24 h. Na poléčebném důchodu úrazovém bylo vyplaceno 18.473 Kč 14 h. Důchod tento byl zvýšen nálezem rozhodčího soudu na 10.000 Kč ročně. Státní správa železniční bude pak i nadále povinna vypláceti důchod Janu K-ovi a po jeho smrti případně i jeho pozůstalým podle příslušných ustanovení úrazového pojištění železničních zaměstnanců. Veškeré tyto výlohy po-